

64 SKYRIUS

Žemėlapis pasitarimų kambaryje atrodė milžiniškas, o galimų vietų aukoms palaidoti skaičius – begalinis. Zoja, apžiūrinėdama tą žemėlapi, jautėsi bejėgė.

– Man kuo greičiau reikia to georadaro! – šaukė Fosteris į savo telefono mikrofoną. – Brangi kiekviena minutė!

Deja, georadaras tikriausiai vis vien niekuo nepadėtų, jie visi tą žinojo. Jeigu auka užkasta Tulijos tipo grunte, radaras neveiktų dėl per storo molio sluoksnio.

Fosteris nurodinėjo dispečerei sukviesti visus regione esančius pėdsekių šunų vedlius ir paprašyti pagalbos kaimyniniuose Abilino bei Midlando policijos skyriuose.

– Ir valstijos policijoje! – šaukė jis, prispaudęs prie ausies telefoną. – Noriu, velniai griebtų, kad tos merginos ieškotų visi šunys!

Teitumas telefonu kalbėjosi su Šeltonu, ieškančiu elektroninio laiško Hariui siuntėjo ir tyrinėjančiu žudiko interneto svetainę, jo mobiliojo telefono signalą, Džuljetos „Instagram“ paskyros lankytojų telefonų signalus. Daugybė skaitmeninių pėdsakų, kuriais sekdami jie galbūt surastų merginą arba ne.

Keletas vienu metu vykstančių telefono pokalbių susiliejo į vientisą triukšmą, trukdančią Zojai susikaupti. Kur galėtų būti ta mergaitė?

– Tame indelyje prie mergaitės yra nuodai, tiesa? – priėjęs prie Zojos tyliai prašneko Fosteris. – Viskas taip, kaip pasakojo fizinės profesorė. Trečiajame to išperos eksperimente naudojama ciano rūgštis.

Zoja susimąščiusi prikando apatinę lūpą.
– Tai... įmanoma. Nors, mano manymu, nelabai panašu į tiesą.
– Kodėl?
– Todėl, kad ji jaudina ne tai. Akivaizdu, kad jis jaučia malonumą užkasdamas merginas gyvas ir stebėdamas, kaip jos uždusios miršta. Nuodyti būtų per daug priešinga jo įpročiams. Tam reikėtų daugiau inžinerinių sugebėjimų, nei jis iki šiol buvo parodęs.
– Tad... kas tai yra?
– Tai tik butaforija, – atsakė Zoja, stengdamasi, kad balsas skambėtų įtikinamai. – Nieko daugiau.
– Ar jūs...
– Transliacija nutrūko, – staiga pranešė Teitumas. – Mergina dingo.
– *Jau dingo?* – Fosteris pripuolė prie ekrano. – Juk nepraėjo nė penkiolika minučių!
Tačiau Teitumas neklydo. Ekranas aptemo.

Jis sėdėjo rūsyje ir nežymiai šypsodamasis stebėjo, kaip mergina, apsipylusi ašaromis, kovoja dėl savo gyvybės. Kol kas ši buvo geriausia. Jis gerai pasirinko. Atrinkdamas būsimas aukas negalėjo numatyti vieno dalyko – kaip jos elgsis uždarytos dėžėje. To nesužinosi iš žmonių paskyrų socialiniuose tinkluose. Tačiau ši mergina buvo puiki. Klyksmai, pastangos išsivaduoti, išgąstingas plačių akių žvilgsnis.

Kamšalas burnoje ir surištos rankos pasirodė esą puikus patobulinimas. Anksčiau jis apie tai nepagalvojo, tačiau dabar buvo akivaizdu, kad dėl šių priemonių pastangos išsivaduoti tapo labiau beviltiškos.

– Tau iš tiesų reikia šiek tiek laiko pagalvoti, – sušnibždėjo jis merginai, žvelgiantis iš kompiuterio ekrano.

Įjungimo mygtukas vaizdo apačioje rodė padėtį „išjungta“. Jis dvejojo. Gal gana?

Lai jie palaukia dar keletą sekundžių.

Jis atsigėrė vandens iš stiklinės, paniūniavo lengvai įsime-namą motyvą dainos, kurią prieš keletą dienų girdėjo per radiją. Gerai. Dabar jau gana.
Jis spustelėjo įjungimo mygtuką. *Ijungta.*

– Vėl atsirado! – šuktelėjo Lajons.

Merginos vaizdas vėl pasirodė akrane.

– Atrodo, kuriam laikui kažkas buvo sugedę, – tarė Fosteris. Jis vėl kalbėjosi telefonu su dispečere ir davė nurodymus policijos patruliams, važiuojantiems į Džuljetos namus, į jos motinos namus ir pas jos draugus, su kuriais ji buvo susitikusi savo dingimo išvakarėse.

– Nemanau, kad tai gedimas, – paprieštaravo Zoja. – Pažvelkite į vaizdo įrašo trukmės registratorių. Jis nebuvo sustojęs. Tai tyčinis veiksmas. Žudikas įjungia ir išjungia transliuojamą vaizdą.

– Kodėl?

– Čia trečiasis eksperimentas, – atsakė ji. – Ne nenuodijimas. Jis su mumis vėl žaidžia. Atsimenate, ką mums sakė toji mokslininkė? Superpozicijos būseną. Kiekvienąsyk, kai jis nutraukia transliaciją, mes nežinome, ar Džuljeta Bič gyva, ar mirusi. Jos būseną gali būti ir vienokia, ir kitokia. Nuodų indelis yra tam, kad priverstų mus *manyti*, jog jis gali atsidaryti bet kurią akimirką. Tam, kad padidintų mūsų netikrumą. Kad priverstų spėlioti, ar mergina gyva, ar mirusi.

– Arba svarstyti, ar tai tikras nuodų indelis.

– Jis netikras.

– Gerai, – suniurnėjo Fosteris. – Pasakykite man ką nors, kuo galėčiau pasinaudoti organizuodamas paiešką. Tas žemėlapis toks didelis, o aš kol kas turiu tik du šunis ir niekam tikusį geradarą, kuris ką tik sugedo. Kur jie pirmiausia turėtų ieškoti?

Padvejojusi Zoja pratarė:

– Teismo psichologai naudoja tam tikrą geografinę formulę. Ji taikoma atstumui iki kitos nusikaltėlio išpuolio vietos

apskaičiuoti, vadovaujantis statistiniais duomenimis, pagal kuriuos nustatyta, kad nusikaltėliai puola kiekvieną kartą vis toliau nuo savo namų. Jis... labai netikslus, reikia, kad aš numatyčiau keletą kintamųjų dydžių, apibūdinančių jo psichikos ypatybes.

– Atrodo, gana sudėtingas dalykas. Mes tam neturime laiko, Zoja.

– Tai nelabai sudėtinga. Tiesiog reikia apytikriai apskaičiuoti.

Atsisėdusi prie stalo ji ėmė savo bloknote iš atminties rašinėti atstumo apskaičiavimo formulę. Tuo metodu ji nelabai pasitikėjo, nes patyrė, kad nusikaltėliai dažnai veikdavo už apskaičiuotos pagal formulę zonos ribų. Be to, ji *nepakentė* netikslumų.

Bet juk jiems kažkur reikėjo pradėti ieškoti.

– Nagi? – nekantraudamas skubino ją Fosteris.

– Palaukite, – atsakė Zoja irzliai, dar kartą peržiūrėdama kintamuosius dydžius ir mėgindama įvertinti, ar jie atitinka ankstesnių nusikaltimų geografinius duomenis. Na, maždaug atitinka. Padirbėjusi dar pusvalandį ji būtų galėjusi pateikti tikslesnius apskaičiavimus, bet kol kas...

– Tarp šešių ir aštuonių mylių nuo jo namų, – pasakė ji. – Sakyčiau, kol kas galime manyti, kad tie namai yra San Andželo centre. Ši prielaida, atrodo, dera prie ankstesnių nusikaltimų vietų.

Lajons jau stovėjo prie žemėlapio ir vardijo vietoves Fosteriui, kuris, savo ruožtu, paskubomis nurodinėjo dispečerei siųsti ten kinologus su šunimis.

Džuljetai trūko oro. Tai buvo pirmas pojūtis atsipeikėjus, ir jis nepraėjo. Tamsa buvo tokia tiršta, lyg kažkoks materialus besvoris apklotas, supantis jos kūną, prigludęs prie jo, neleidžiantis net pajudėti.

Mergina klykė taip ilgai, kad vos neapsivėmė ir tik paskutinę akimirką pasistengė susilaikyti. Su kamšalu burnoje ji garantuotai užspringtų ir mirtų.

Tikriausiai vis vien numirs.

Absoliučiai ramiai gulėdama aukštiekninka ji beveik galėjo įsivaizduoti save didžiuliam tamsiam kambariame. Tačiau bent kiek sujudėjęs ta iliuzija išsisklaidydavo. Jos kalėjimo sienos supo ją iš visų pusių. Medinis dangtis buvo vos už dviejų colių virš jos nosies. Spardydama ji tik skaudžiai susimušdavo kelius ir kojų pirštus.

Merginos gerklė buvo užkimusi, tarpkojis niežtintis ir šlapias. Nebeiškėsdama nepakeliamo spaudimo pūsleje, ji apsišlapino. Iš praėjusio vakaro beveik nieko neprisiminė. Ji išėjo su Tifane ir Luji... Važiavo automobiliu... O paskui...

Pojūčių ir vaizdinių nuotrupos čia blykstelėdavo sąmonėje, čia vėl užgesdavo tarsi jonvabalių žiburėliai. Peilio ašmenys prie jos gerklės. Gniaužto spaudžiama jos ranka. Rūgštus nepažįstamojo prakaito tvaikas.

Džuljeta vėl suklykė ir apsiverkė. Paskui nutilo ir įsiklausė į vėl atslinkusią tylą.

Ir staiga... Kažkoks garsas. Kas tai? Duslus būgno dundėjimas? Toks pažįstamas ritmingas bumbsėjimas, vos girdimas jos kalėjime.

Bosinis garsas?! Muzikos ritmas. Kažkur nelabai toli kažkas klausėsi garsios muzikos.

Sukaupusi visas jėgas mergina vėl suriko ir pajuto, kad gerklė kone plyšta.

Muzikos garsai nutolo.

O tada, nebegalėdama susilaikyti, ji apsvėmė, vėmalai pripildė burną, pasipylė per nosį, užkimšo šnerves ir neleido kvėpuoti.

– Iš kur čia tas garsas? – sukľuso Teitumas.

– Koks garsas? – paklausė Zoja, piktai suraukusi antakius. Pasitarimų kambariame buvo labai triukšminga, Fosteris ir Lajons, vienas kitą peršaukdami, kalbėjosi telefonais, nešiojamojoje radijo stotelėje, kurią Fosteris buvo atsitempęs į kambarį, pro

traškesį ir užesį iš garsiakalbio sklido paieškoje dalyvaujančių policijos patrulių pranešimai. Vaizdo transliacija kompiuteryje jau keturis kartus buvo nutrūkusi ir vėl prasidėjusi, ir įtampa kambaryje kiekvieną kartą vis didėjo, kol jie visi nerimaudami laukė, ar transliacija atsinaujins, ar žudikas galutinai ją nutrauks.

– Garsas iš vaizdo transliacijos. – Teitumas apsidairė aplinkui. – Fosteri! Lajons! Po šimts, nutilkite bent vienai sekunde!

Visi nutilo, Fosteris išjungė radijo stotelę. Liko girdimas tik vaizdo transliacijos garsas. Džuljetos raudojimas ir ritmingas bosų dundėjimas.

– Muzika, – pareiškė Teitumas.

– Gal kažkas netoliese klausosi muzikos? – nepatikliai paklausė Fosteris. – Ar manote, kad ji galbūt nėra užkasta?

– Ne, paklauskite... Muzika tilsta, – prašneko Zoja.

Tą akimirką Džuljeta ėmė beviltiškai klykti pro kamšalą burnoje ir nustelbė bosų garsą.

– Manau, kad pro šalį pravažiavo automobilis, kuriame garsiai grojo muzika, – pareiškė Zoja. – Ši auka yra užkasta ne taip giliai kaip kitos.

– Puiku, dėl to lengviau bus ieškoti su šunimis, – pradžiugo Lajons.

– Atsitiko kažkas bloga. – Teitumas pasilenkė prie ekrano. – Pažvelkite į ją.

Džuljeta konvulsiškai tampėsi ir spardėsi. Lūpų kamputyje prie kamšalo pasirodė putos. Iš vienos šnervės ištryško skysčio srovelė. Zoja sužiuro į tą keistą metalinį indelį – nejaugi ji klydo, ten iš tiesų buvo nuodai? Bet juk indelis uždarytas. Tada ji suprato, kas atsitiko.

– Ji ką tik apsvėmė! – susijaudinęs šūktelėjo Fosteris. – Ji springsta. Prakeikimas!

Suvokti savo bejėgiškumą buvo tiesiog nepakeliama. Jie galėjo tik stebėti nelaimingosios spardymąsi, išsiplėtusias akis ir gerklės traukulius. Kratydama galvą Džuljeta trankė ją į dėžės dangtį susižeisdama kaktą. Zojai užgniaužė kvapą, tarsi ji būtų

beveik susitapatinusi su mergina, patekusia į tokią siaubingą padėtį.

O tada dar viena skysčio srovelė pliūptelėjo iš Džuljetos nosies, ir ji nustojo tampytis. Mergina sumirksėjo, jos šnervės pūtėsi ir traukėsi. Jai pavyko išvalyti kvėpavimo takus išpučiant paskutinius plaučiuose turėtus oro likučius. Iš žaizdos kaktoje varvėjo kraujas, bet tai neatrodė labai rimta.

– Nedaug trūko... – Teitumas lėtai iškvėpė orą.

– Visiškai nedaug, – atsikosėjusi pritarė jam Lajons.

– Muzika, – tarė Teitumas. – Galbūt galėtume kažkaip surasti tą automobilį, kuriame buvo grojama. Atsekti jo maršrutą ir nustatyti, kur yra Džuljeta.

Fosteris susimąstęs spoksojo į sieną.

– Fosteri, ar girdite mane? Galėtume liepti patruliams ieškoti automobilių, kuriuose ypač garsiai groja muzika...

– Velnio! tuos automobilius! – Fosteris jau pastvėrė savo telefoną. – Mes galime padaryti dar geriau. – Pridėjęs telefoną prie ausies paliepė:

– Klausyk. Noriu, kad visiems patruliams įsakytum paleisti muziką per signalinius automobilių garsiakalbius. Kuo garsiau, supratai? Galėsime girdėti juos pravažiuojančius pro vietą, kurioje ji užkasta. Pasakykite jiems, kad parinktą trankią muziką, kur girdimi bosai. Kuo daugiau trenksmo. Tau reikia susitarti su jais, kad nebūtų grojama tik viena sumauta daina.

Jis įjungė radijo stotelę. Iš jos kartu su traškiesiu sklido dispečerės balsas, perduodantis Fosterio nurodymus. Plačiai šypsodamasis jis pareiškė bendradarbiams:

– Galbūt dabar iš tiesų mes rasime merginą.

65 SKYRIUS

Džuljetai peršėjo gerklę, širdį pykino šleikštus vėmalų skonis burnoje. Ji jau nejudėjo – neturėjo jėgų. Beliko tik vangiai spėlioti, ar oro jau neliko, ar greitai ji pagaliau numirs.

Smilkiniuose tvinkčiojo. Iš kaktos dešinėje pusėje sunkėsi kažkas šlapia – jai buvo aišku, kad tai kraujas. Norėjosi jį nusišluostyti.

Dėl to, kad daug valandų pragulėjo už nugaros surištomis rankomis, labai skaudėjo pečių sąnarius. Raiščiai buvo skaudžiai įsirėžę į riešus. Iš pradžių ji kartkartėmis pajudindavo pirštus, kad užtikrintų, jog kraujas teka į plaštakas. Dabar ji nebegalėjo prisiversti tuo pasirūpinti. Troško tik viena – kad viskas vienaip ar kitaip pasibaigtų.

Ar ilgai ji čia gulėjo? Tikriausiai ištisas dienas. Įspūdis, patirtas išgirdus bosinį muzikos ritmą, išblėso. Gal ji tik įsivaizdavo kažką girdėjusi.

Beveik kartu su tomis mintimis apie muziką Džuljeta vėl ėmė ją girdėti. Šį kartą skambėjo kitaip. Šaižiai, monotoniškai, nemaloniai. Ji užsimerkė. Jėgų šauktis pagalbos jau neturėjo ir bijojo, kad vėl apsimems.

Muzikos garsai aptilo. Džuljetos gyvybė irgi jau geso.

– Kai transliacija nutrūksta bent akimirksniai, mes galbūt prarandame galimybę išgirsti mūsų patrulinių automobilių garsiakalbių garsą, – susimąstęs pastebėjo Fosteris.

Transliacija buvo išjungta jau tris su puse minutės – tai kol kas ilgiausias laikotarpis. Jeigu žudikas nuspręstų išjungti ją

visam laikui, Džuljeta tikriausiai būtų pasmerkta mirti. Net jeigu atnaujintų vaizdo įrašą, tai, pasak Fosterio, tikėtina, kad jie galėtų neišgirsti policijos automobilio, važiuojančio pro tą vietą, kur Džuljeta užkasta. Fosteris ėmėsi visų įmanomų priemonių koordinuodamas paieškas, nurodydamas patruliams tuoj pat sustabdyti automobilius bet kurioje vietoje, vos tik nutrūkus transliacijai, tačiau šiuo metu buvo keturiolika patruliuojančių automobilių, važinėjančių gatvėmis ir užmiesčio keliais su triukšminga muzika, sklindančia iš garsiakalbių, ir kontroliuoti šį judėjimą tapo sudėtinga.

Negana to, policijos dispečerio tarnybą užgriuvo skambučių srautas. Ėmė skambinti pasipiktinę San Andželo gyventojai, mat jų sekmadieninę ramybę ir tylą sutrikdė patrulių automobiliai, visu garsumu skleidžiantys triukšmingą muziką. Žmonės be paliovos rinko numerį 911, dispečerė mėgino į visus skambučius atsakyti ir visa tai kartu su įvairių keistuolių, atsitiktinai aptikusių Džuljetos vaizdo transliaciją, skambučiais smarkiai trikdė detektyvų grupės darbą. Policijos skyriuje prieš valandą pasirodęs leitenantas Jensenas mėgino pats spręsti šį klausimą, tačiau Zoja abejojo jo dalyvavimo nauda.

– Atsirado, – pranešė Zoja, pajutusi palengvėjimą, kai Džuljetos vaizdas vėl sumirgėjo kompiuterio ekrane. Merginos akys buvo užmerktos, bet krūtinė kilnojosi... Vos vos.

– Skamba muzika! – šūktelėjo Fosteris. – Girdite?

Muzika jau tilo, bet jis buvo teisus – neabejotinai girdėjosi silpnas, bet ritmingas ir lėtas bosų bumbsėjimas.

– Kokia čia daina? – paklausė Teitumas.

Ištempusi ausis Zoja išiklausė į muziką, stengdamasi palyginti, į ką galėtų būti panaši šita daina.

– Ar... Ar tai repas?

– Palaukite, – įsiterpė Fosteris. – Paprašysiu dispečerio, kad jis atsiųstų patrulių mašinosose grojamų dainų sąrašą.

– Čia „Swing My Door“! – sušuko Lajons.

Visi sužiuro į ją.

– Tai Gucci. – Matydama nustebusius žvilgsnius ji pavartė akis. – Iš tiesų nežinote? Ar jūs iš medžio iškritę?

Fosteris čiupo nešiojamosios radijo stotelės mikrofoną:

– Dispečere, čia penki-trylika. Ar kurioje nors mūsų mašinoje dainuoja Gucci?

Minutė tylos.

– Penki-trylika, čia dispečeris. Atsakymas teigiamas. Jungiu automobilių devyni-nulis-du.

– Priimta. Kur jis yra?

Radijo garsiakalbio traškėjime išsiskyrė kitas vyriškas balsas:

– Penki-trylika, čia devyni-nulis-du. Esu pietiniame Burmos kelyje, po minutės privažiuosiu Ardeno plentą.

– Priimta, devyni-nulis-du. Sustokite ten, kur esate. Ar pas jus groja, è-è... „Swing My Door“?

– Penki-trylika, patvirtinu.

– Devyni-nulis-du, čia penki-trylika... Apsisukite ir važiuokite atgal. Aš pasakysiu, kada reikės sustoti.

– Supratau, penki-trylika, jau važiuoju.

Fosteris atsikvėpė su palengvėjimu.

– Dispečere, čia penki-trylika.

– Kalbėkite.

– Siųskite GPR ir kinologų komandas į devyni-nulis-du buvimo vietą.

– Penki-trylika, bus padaryta.

Kol dispečerė kalbėjosi su kinologais, Fosteris patildė radijo stotelę.

– Gerai, – tarė jis. – Tad kur jis yra?

– Kelias štai čia. – Lajons parodė kelią žemėlapyje. – O ten netoliese yra žemės sklypas su Tulijos tipo gruntu. Sakyčiau, viskas sutampa.

– Puiku, – tarė Fosteris. – Kai išgirsime muziką, pažiūrėsime, kur yra mūsų vaikinai, ir...

– Transliacija vėl nutrūko, – pranešė Zoja.

Ekranas aptemo.

Spoksodamas į transliacijos įjungimo ir išjungimo mygtuką jis pajuto, kaip širdis pradėjo pašėlusiai daužytis dėl netikėtai toptelėjusios baisios minties.

Kai pirmąkart išgirdo pravažiuojančio automobilio muzikos garsą, jis tik šiek tiek suirzo supratęs, kad taip atsitiko dėl per mažo duobės gylio. Jeigu būtų merginą užkasęs pakankamai giliai, niekas nebūtų trikdęs eksperimento, o vienintelis girdimas garsas būtų tik jos riksmas.

Antrą kartą muzika jau buvo garsesnė, jos šaižumas jį gerokai erzino. kažkas paleido muziką labai garsiai, o jo garso sistemos kokybė buvo tiesiog siaubinga.

Pririkė penkių minučių, kol jis suvokė, ką priminė tas garsas.

Tai garsas iš patruliuojančio policijos automobilio garsiakalbio. To, pro kurį vairuotojams liepiama sustoti kelkraštyje. Beveik panašu, kad kažkas per jį paleido groti muziką. Bet kam, dėl kokio tikslo?..

Staiga viskas paaškinėjo. Jie naudojo muziką merginai ieškoti! Mėgino organizuoti grįžtamąjį ryšį su jos buvimo vieta per *prakeiktą jo paties vaizdo transliavimo sistemą!*

Susijaudinęs jis išjungė transliaciją, mėgindamas įtikinti save, kad tai – tik vaizduotės rezultatas. Tikriausiai koks nors paauglys, nieko neišmanantis apie gerą muziką, lekia automobiliu įsijungęs sušiktą garso aparatūrą.

Tačiau nuojautos, kad vaizduotė galbūt čia niekuo dėta, jis negalėjo atsikratyti.

Susiradęs numerį savo telefone paskambino pareigūnui Ričardui Ruso. Dikas Ruso buvo jo draugas, jiedu kartais nueidavo į barą atsigerti alaus.

Dikas atsiliepė po trijų kvietimo signalų. Kalbėtis trukdė bausis triukšmas. Garsi muzika.

– Dikai! – sušuko jis. – Kaip gyvuoji?!

– Sveikas, seni, – atsakė Dikas. – Aš tau atskambinsiu vėliau...

– Klausyk, – pertraukė jis Diką. – Turiu du vakar pirktus kepsnius ir šešių alaus skardinių pakuotę. Pamaniau, gal norėtum užsukti pas mane papietauti.

– Negaliu! – Dikas beveik šaukė, norėdamas perrėkti triukšmingą muziką. – Vykda uždutį. Jie iškvietė mus visus. Tas serijinis žudikas užkasė dar vieną merginą, mes jos ieškome.

– Ot, velnias, kaip negerai. O kas ten per muzika? Bene klube jos ieškote?

– Ne, žmogau. Čia dispečerė mums liepė paleisti muziką. Jie tikisi, kad tai kažkoku būdu padės ją surasti.

– A... – Jis norėjo dar kažką pasakyti, bet gerklę užspaudė spazmas, jokie žodžiai neatėjo į galvą.

– Pasinaudosiu vėliau tavo pasiūlymu dėl tų kepsnių. Ar sutinki, žmogau?

– Žinoma. Sėkmės tau, Dikai, – pasakė ir baigė pokalbį.

Jis buvo visiškai sutrikęs. Per transliaciją jie jau išgirdo vieną iš patrulių automobilių. Nustatė vietą. Jis pamėgino atkurti praejusio vakaro įvykius. Ar mergina matė jo veidą? Galbūt. O gal ir ne. Reikia tikėtis, kad nematė. Ji buvo mirtinai išsigandusi ir... Ak, tiesa, kompiuteris!

Jis tebebuvo nusikaltimo vietoje, prijungtas prie vaizdo kameros. Pats nešiojamasis kompiuteris jiems neduotų jokios naudos – naudojo jį tik vaizdo įrašui į internetą įkelti. Tačiau ant klavišų gali būti likę pirštų atspaudų. Be to, jis velniškai gerai žinojo, kad į bet kokią klaviatūrą prisirenka be galo daug odos ląstelių, nagų dalelių, atkastos duonos trupinių. Ant jų visų yra jo DNR pėdsakų.

Pirma instinktyvi mintis – čiupti krepšį su daiktais ir važiuoti į Pietus. Per tris valandas pasiektų sieną ir pervažiuotų į Meksiką.

Ne. Nepanikuok. Viską apgalvok. Dar yra laiko, kol policija suras tą merginą. Vaizdo transliacija nutraukta, tad jiems reikės laiko patikslinti jos buvimo vietą. Jis gali ten nuvykti anksčiau už pareigūnus. Atjungti kompiuterį ir pasiimti.

Jis puolė prie durų. Brangi kiekviena minutė. O kai bus ten, galbūt dar suspės atkasti negilų kapą ir pasmaugti merginą. Kai policija atvyks, jau nebus likę jokių su juo susijusių įkalčių.